

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie poprzez naruszenie przekonania religijnych skarżących skutkuje również uchybieniem ich godności człowieka, ponieważ przekonania religijne są jej podstawowym wyrazem, czego skutkiem jest naruszenie art. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1157 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie poprawy zabezpieczeń dowodów osobistych obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się (Dz.U. 2019, L 188, s. 67).

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2019 r. – Canon/Komisja

(Sprawa T-609/19)

(2019/C 399/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canon Inc. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: U. Soltész, W. Bosch, C. von Köckritz, K. Winkelmann, J. Schindler, D. Arts, W. Devroe, adwokaci, oraz M. Reynolds, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 4559 wersja ostateczna z dnia 27 czerwca 2019 r. nakładającej grzywny za brak zgłoszenia koncentracji z naruszeniem art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (¹) oraz za wprowadzenie w życie koncentracji z naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (sprawa M.8179 – Canon/Toshiba Medical Systems Corporation, procedura art. 14 ust. 2), doręczonej skarżącej w dniu 1 lipca 2019 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub znaczne obniżenie nałożonych na nią grzywien;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego naruszenia prawa przez Komisję poprzez błędne zastosowanie kryterium prawnego służącego ocenie art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004.
 - Skarżąca podnosi, że Komisja pomija istniejące orzecznictwo, opierając się na bezprecedensowym i bezzasadnym pojęciu „częściowego wprowadzenia w życie pojedynczej koncentracji”. W szczególności ocena Komisji nie wskazuje na to, że przedmiotowa transakcja tymczasowa przyczyniła się do długotrwałej zmiany kontroli nad przejmowanym przedsiębiorstwem w sposób wymagany przez orzecznictwo.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że mimo iż nie wykazano umyślności lub zaniedbania ze strony skarżącej, Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę z naruszeniem art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004, zasady nulla poena sine lege i ochrony

uzasadnionych oczekiwań, zasady proporcjonalności i zasady zbiegu naruszeń. Skarżąca wnosi zatem do Sądu, aby Sąd skoryzował z nieograniczonego prawa orzekania na podstawie art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 i art. 261 TFUE w celu stwierdzenia w całości nieważności decyzji dotyczącej grzywien lub ich znaczącego obniżenia.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Odmawiając skarżącej możliwości ustosunkowania się do nowych argumentów i faktów/dowodów w formalnej odpowiedzi na dodatkowe uzupełniające pisemne zgłoszenie zastrzeżeń lub w piśmie przedstawiającym okoliczności faktyczne oraz w trakcie innego spotkania wyjaśniającego, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 oraz przysługujące skarżącej prawo do obrony.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 3, s. 40).

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2019 r. – UPL Europe i Aceto Agricultural Chemical/Komisja

(Sprawa T-612/19)

(2019/C 399/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPL Europe Ltd (Warrington Cheshire, Zjednoczone Królestwo) i Aceto Agricultural Chemical Corp. Ltd (Port Washington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i P. Sellar)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/989 z dnia 17 czerwca 2019 r. (¹);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia w następstwie oczywistych błędów w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw do obrony skarżących w postępowaniu, w którym przyjęto zaskarżone rozporządzenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia z naruszeniem zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia z naruszeniem zasady ostrożności.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/989 z dnia 17 czerwca 2019 r. w sprawie nieodnowienia zatwierdzenia substancji czynnej chłoroprofamu, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2019, L 160, s. 11).